

Om samarbejdsstrukturen

Af Rolf Elving

Det var Martinus hensigt selv at skrive samarbejdsstrukturen. Som det er nu, er der faktisk tale om en forfalskning. De citater, som udvælges i den af rådet publicerede og redigerede samarbejdsstruktur, giver det indtryk, at det er Martinus rene og uforfalskede mening. Men det er ikke altid helt sandt. Det drejer sig om fortolkninger.

Da underlaget for disse fortolkninger ikke er tilgængelige for andre uden for rådet, bliver mulighederne for at opdage, at det her drejer sig om fortolkninger, vanskelige for ikke at sige umulige for alle andre. Og er det ikke betænkeligt, at en samarbejdsstruktur, som ophøjes til lov nærmest på lige fod med de evighedsanalyser, som Martinus eget værk indeholder, skal være højeste lov inden for Martinus Institut? Er det en åndsvidenskabelig fremgangsmåde?

Når det nu forholder sig sådan, at Martinus selv skulle skrive samarbejdsstrukturen, hvilke kvalifikationer har så endnu kosmisk bevidstløse mennesker for at kunne forholde sig så upartisk, som det kræves, for at løse en opgave af denne art? Det er jo netop den totale upartiskhed, som er betingelsen for ved selvsyn at opnå kosmisk bevidsthed.

Når rådet i sin tid ville lukke munden på mennesker, som kom med relevante spørgsmål med hensyn til forskellige dispositioner inden for sagen, valgte rådet et citat, hvor Martinus siger: "De som kritiserer, kan bare gå." Der fortælles her intet om, hvad det var, de kritiserede, eller hvilken slags kritik Martinus egentlig hentydede til. Men rådsmedlemmerne var her ikke i tvivl, de vidste, hvem de ville have til at tie stille.

Det er klart, at hvis mennesker føler, at Martinus evige verdensbillede ikke er noget for dem, så må de gå. Hvis de ikke tror, at reinkarnationstanken har noget med virkeligheden at gøre, så er der ingen inspiration at hente i Martinus undervisning. Så må de gå. Det er jo helt frivilligt, om vi interesserer os for Martinus værk. Men det betyder ikke, at Martinus var imod saglige og sandhedselskende samtaler om, hvordan vi på bedste måde skal arbejde for

at opfylde det, som er alle sande Martinus-venners ønske, at udføre alt arbejde med hensyn til Martinus mission i kontakt med analyserne. Dette er netop, hvad Martinus sagde angående rådets funktion: "De skal bare gøre det efter de kosmiske analyser." "Vi har jo analyserne."

Martinus selv ville aldrig kunne skrive en samarbejdsstruktur, som var i konflikt med selve hans hovedværk Det Tredie Testamente. I den første udgave af Instituttets love fra den 25. maj 1982 har man endnu ikke accepteret, at Martinus ønskede, at hans værk skulle blive kendt i verden som Kristi missions fortsættelse. Heller ikke jeg selv var på den tid kommet til den indsigt. Ved eksempler på annoncer opmuntres det her mennesker til at anvende begrebet kosmologi. Hvad mere er misforstået? At værket er intet mindre end selve Det Tredie Testamente står trods alt på selve omslaget, som Martinus selv har tegnet og bestemt titlen på ...

Bare det ikke går så vidt, at teksten også ændres, til trods for at der i Instituttets love, som er godkendt af Martinus, tydeligt står, at værket skal bevares uændret, sådan som det foreligger fra hans hånd. Det er for mig tydeligt, at sympatier og antipatier gør sig gældende. De partiske briller farver dømmekraften.

Man valgte endog et andet farvet citat, som det jo let sker, når noget tages ud af sin sammenhæng, nemlig: "Det vigtigste er, at vi er venner." Den underforståede mening af dette citat blev til, at de, som har afvigende opfattelser om, hvad der er i kontakt med de kosmiske analyser, ja, de er fjendtligt indstillede. Man fravalgte (bevidst?) en anden udtalelse fra Martinus side, hvor han siger: "Denne sag står over venskab."

Sandheden blev således af Martinus placeret højere end venskab. Man kan naturligvis ikke for enhver pris være venner med alle. Ikke hvis betingelsen er, at man i alt skal tilslutte sig et hvilket som helst synspunkt. Man kan og bør naturligvis tænke med varme og kærlighed på alle, selv om meningene er forskellige. Med tiden bliver vi alle beriget med erfaringer, som gør det muligt at blive fuldstændig enige. Så begge aspekter af disse to citater er sande. Men det gælder om at kunne anvende dem på

rette måde ... og sådan er det ikke sket. At sandheden står over venskab savnes ... Hvorfor?

På den tid da samtalen fandt sted, var rådsmedlemmerne diskussionspartnere. Martinus kunne, når han talte med dem, se de problemer, der skulle løses – men ikke svarene. Dem kendte han allerede. Det var altså ikke af den grund, at rådsmedlemmerne forstod den kosmiske samarbejdsstruktur, som Martinus talte med sine rådsmedlemmer om. Tværtimod, det var, fordi de ikke forstod den.

At de så følte sig kaldet til alligevel at skrive den, i stedet for som tanken var, at Martinus selv skulle skrive den, må vel anses som tilgiveligt, da man jo under de mange samtaler fik indprentet, hvor vigtigt det var, at samarbejdet nu skulle ske på en helt ny måde, uden kontrakter og uden bindende aftaler, og hvor alle var velkomne til at være med, altså under så frie og kærlighedsfulde former, at det overgår en almindelig og jordisk bevidst organisatorisk anlagt persons fatteevne, hvordan denne kolossale frihed kan fungere i praksis. Vi ved jo, at Martinus allerede i forordet til sit hovedværk skriver, at den nye verdensimpuls ikke har med jordiske love og forbud at gøre, da den lærer os, at livet selv i form af Guds direkte tale er vor alles læremester.

Ny måde at arbejde sammen på

Lige efter Martinus bortgang fra denne verden holdt et rådsmedlem en tale.

Det følgende er en smagsprøve og et citat: ”Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at Martinus arbejde skal gøres tilgængeligt i hele verden.

Tænker vi traditionelt, kommer man umiddelbart til at forestille sig, at dette skal ske gennem en verdensorganisation. Sådan har jeg selv tænkt for mange år siden, da jeg kom ind i dette arbejde.”

Citat slut.

Samme rådsmedlem fortalte også mig, at han havde lavet en verdensomspændende organisationsplan, som havde ligget i tyve år uden nogen som helst kommentar fra Martinus side. Hvornår kom så denne indsigt, som citatet siger?

Jo, efter at Martinus havde sagt, hvordan han tænkte, hvilket altså var helt anderledes, end hvad hans nære medarbejdere havde tænkt. Det er fra disse bevarede samtaler med Martinus fra begyndelsen af halvfjerdserne, at man senere valgte at citere mere eller mindre vilkårligt. Medarbejderne var for de flestes tilfælde vant til at arbejde i større firmaer, hvor de også havde lederstillinger ... Dette var en hæmsko. Tankerne gik i traditionelle baner. Overordnet og underordnet. Her er der ikke meget, som har med den kristne moral at gøre, når det gælder samarbejdsstrukturer og ledelsesformer. Derfor så meget desto

mere fantastisk, at der skete et sådant gennembrud, som ovenstående citat viser!!

Citatet fra rådsmedlemmet fortsætter: ”I de senere år er det imidlertid blevet krystalklart, at dette arbejde skal følge en helt anden vej. En vej, som fører til en verdenskultur, hvor princippet skal være at give hvert enkelt menneske størst mulig frihed og bedst tænkelige muligheder for at udvikle sig.”

Som vi her har set, skinner det tydeligt igennem, at der er sket en vigtig indsigt og forandring af talerens egen oprindelige mening og en bedre forståelse af Martinus intentioner. Til sidst blot også lige dette citat fra rådsmedlemmets tale: ”Det vigtigste er, at arbejdet bliver udført, ikke hvem, der gør det. Eller sagt på en anden måde, så burde det være vigtigt for enhver af os at have et ønske om at gøre det, som ingen andre gør.” Citat slut.

Hvad angår det oplysnings- og informationsarbejde, som nu sker i forbindelse med ønsket om at gøre Det Tredie Testamente tilgængeligt for menneskeheden, så sorterer dette arbejde helt præcis under den ovennævnte definition ”et arbejde, som ingen andre gør” eller har vist nogen som helst lyst til at gøre. Dette arbejde bekæmpes fra Instituttets side nu med copyright-våbnet. Man gør gældende, at dette oplysningsarbejde burde være noget, som Instituttet skal gøre. Men hvem hindrer dem i det? Absolut ingen.

Men fra Instituttets side gør man, hvad man kan for at miskreditere det, som nu er sket. Der findes nu et færdigt oplysningsmateriale, som på informationsniveau tilstræber at gengive værkets indhold og røde tråd. Det påstås, at dette oplysningsmateriale ikke yder værket fuld retfærdighed. Hvilken information gør det? Det kan jo kun studiet af selve værket gøre.

Men hvordan kommer man til det? Al oplysning i dette materiale henviser altid til Martinus egen litteratur. Altid med oplysninger, som viser, hvor Martinus bøger kan købes osv. Oplysningsmateriale, som for den, der er modtagelig, giver den søgende samtlige nøgler til alt, hvad Martinus har skrevet.

Hvordan kan man med copyright-våbnet bekæmpe et sådant uselvisk projekt?

Alle arbejder ulønnet. Ingen tjener på det, for alt leveres til indkøbspris.

Hvad beløber lønomkostningerne for Instituttets medarbejdere sig til? Rygtet siger 2,5 millioner danske kroner ... Og så betaler man endda for omkostninger, som Martinus ikke ønskede udført, man ændrer i litteraturen. Dette er i direkte modstrid med de love, som Instituttet skal følge. Formålsparagraffen må ikke ændres. Hvorfor følger man

ikke sine egne love? Vilkårligheden viser sig således på flere områder: visse ting synes man om, andre ikke.

Iøvrigt står der i Instituttets originale love i formålspara-grafen, at Instituttet skal ”Oplyse om disse værker, og fra Instituttets side skal der foretages et oplysningsarbejde for at udbrede kendskabet til Martinus værker. (...) Det skal desuden ske ved, at Instituttet udgiver eller medvirker til udgivelse af oplysningsarbejde - på så mange sprog som muligt.”

Det siges, at Martinus Institut skal blive rig på bogsalg. Men Martinus siger: ”Dette er ikke en forretning, det er en moral.” Hvordan kan det være moralsk at efterstræbe rigdom, et spørgsmål, som må stilles, når man fra samme Instituts side underviser i den kristne moral. Eller gør man det? Martinus siger, at bøgerne skal laves så billigt som muligt. Hvordan kan man så blive meget rig? Hvad var det, som Jesus sagde til den rige yngling? Ville Martinus være uenig med Jesus på dette punkt? Er Martinus ikke selv i kontakt med sine kosmiske analyser? Er han i konflikt med Kristus? Var det ikke Kristus, som skulle forherliges med Det Tredie Testamente?

Særlig besynderligt bliver det, når man modarbejder det oplysnings- og informationsarbejde, som viser hele Martinus samlede forfatterskab. Hvordan skal mennesker få kendskab til Martinus værk, uden at der informeres om dets eksistens? Hvordan kan man blive rig uden at sælge bøger, hvis man nu tror, at det er målet? Hvorfor har Instituttet nu fået bøgerne tilbage fra Borgens Forlag? Svaret er, at de ikke sælger. Ingen forretningsmand er interesseret i en så dårlig forretning. Disse forretningsmænd er jo desuden ikke i stand til at forklare værkets indhold. De har ikke studeret litteraturen og kan ikke skrive relevant oplysnings- og informationsmateriale. Nu er dette sket med hjælp fra mennesker, hvor én var en nær og fortrolig ven af Martinus og derudover tidligere ansvarlig for Instituttets undervisning og udvalgt til rådsmedlem på livstid af Martinus personligt.

Det er som altid formildende, når vi forstår, at de, som strides, ikke ved, hvad de gør. Men der er åbenbart fra Instituttets side alt for mange forskellige sympatier og antipatier indblandet i såvel bekæmpelsen af oplysningsarbejdet som i fremgangsmåden med skabelsen af samarbejdsstrukturen. Det viser sig i det af Martinus ikke ønskede arbejde med rettelserne i hans værk, i den økonomiske interesse i forbindelse med brugen af copy-right-våbnet, som direkte forhindrer formålet om at tjene penge, da bøgerne knap nok kan sælges, uden at folk ved, at de eksisterer, kort sagt, partiskheden lyser igennem med hensyn til fortolkningerne af Martinus intentioner.

Det bliver ikke bedre af en nærmest total gennemført hjernevask af alle besøgende på Martinus Center, hvor man vilkårligt - ud fra sin partiskhed baseret på adgang til hemmelige dokumenter - fylder mennesker med Martinuscitater i skæret af, at dette er Martinus absolutte ønske og vilje. Uden at give dem, der bliver udsat for denne propaganda, nogen som helst mulighed for en nøgtern vurdering. Man gemmer sig således bag Martinus.

Der er altså her anledning til at tænke sig om. Vogte sig for råt at sluge det, som vilkårligt serveres fra hemmelige dokumenter. Vi kan uden videre - hvis vi anstrenger os - på baggrund af Martinus eget værk let afgøre, om det er den rene vare, Kristus-moralen, eller om det er den længst levende afgud, som er i gang, dvs. tilbedelse af ens eget ego ... Det er en selvfølge, at det er Martinus Instituts opgave i alt at tilstræbe det, som er i kontakt med alkærlighedens moral.

Samarbejdsstrukturen er et partsindlæg fabrikeret af endnu kosmisk set bevidstløse individer. Hvis den op-højes til lov, sættes Martinus eget værk allerede nu ud af spillet.

(Rolf Elving var personlig elev hos Martinus 1970-74, og udvalgt af Martinus som rådsmedlem på livstid. Forlod Rådet i 1986)

Artiklen oversat fra svensk af Pia Schlüntz.

